

DE APOCALYPS ONTHULD

*waarin de verborgenheden die daar voorzien zijn
en tot nu toe verborgen waren,
worden onthuld.*

TIENDE HOOFDSTUK

1. *En ik zag een andere sterke engel nederdalen vanuit de hemel, omgeven met een wolk en een regenboog boven het hoofd en het aangezicht van hem zoals de zon en de voeten van hem zoals kolommen van vuur.*
2. *En hij had in zijn hand een boekje geopend; en hij zette zijn rechtervoet op de zee en de linker op de aarde.*
3. *En hij riep met een grote stem, zoals een leeuw brult; en toen hij geroepen had, spraken de zeven donderslagen hun stemmen.*
4. *En toen de zeven donderslagen hun stemmen gesproken hadden, zou ik gaan schrijven en ik hoorde een stem vanuit de hemel, zeggende tot mij: Verzegel de dingen die de zeven donderslagen gesproken hebben en schijf die niet.*
5. *En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op tot de hemel.*
6. *En hij zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, Die geschapen heeft de hemel en de dingen die daarin zijn en de aarde en de dingen die daarin zijn en de zee en de dingen die daarin zijn, dat er geen tijd meer zal zijn.*
7. *Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal gaan bazuinen en het mysterie Gods zal voleindigd worden, zoals Hij gebodschapt heeft Zijn dienstknechten de profeten.*
8. *En de stem die ik gehoord had vanuit de hemel was wederom sprekende met mij en zeggende: Ga heen, neem het boekje geopend in de hand van de engel staande op de zee en op de aarde.*
9. *En ik ging heen tot de engel, zeggende tot hem: Geef mij het boekje. En hij zei tot mij: Neem en verslind het en het zal bitter maken uw buik, maar in uw mond zal het zijn zoet als honing.*
10. *En ik nam het boekje vanuit de hand van de engel en ik verslond het en het was in mijn mond als honing zo zoet; en als ik het verslonden had, werd mijn buik bitter gemaakt.*
11. *En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren over volken en natiën en tongen en vele koningen.*

DE GEESTELIJKE ZIN

De inhoud van het gehele hoofdstuk.

Er wordt nog verder gehandeld over het onderzoek en de openbaring van hen die in de Kerken van de hervormden zijn, hier wat zij geloven ten aanzien van de Heer, dat Hij is de God van hemel en aarde, zoals Hijzelf heeft geleerd, (Mattheüs 28:18) en dat Zijn Menselijke Goddelijk is; en dat dit daar niet is aanvaard en dat het bezwaarlijk aanvaard kan worden, zolang het dogma ten aanzien van de rechtvaardigmaking door het geloof-alleen in de harten zetelt.

De inhoud van de afzonderlijke verzen.

En ik zag een andere sterke engel nederdalen vanuit de hemel, betekent de Heer in de Goddelijke Majesteit en Macht; omgeven met een wolk en een regenboog boven het hoofd, betekent Zijn Goddelijk Natuurlijke en Goddelijk Geestelijke; en het aangezicht van hem zoals de zon, betekent de Goddelijke Liefde en tegelijk de Goddelijke Wijsheid; en de voeten van hem zoals kolommen van vuur, betekent het Goddelijk Natuurlijke van de Heer ten aanzien van de Goddelijke Liefde, welke alle dingen ondersteunt; en hij had in zijn hand een boekje geopend, betekent het Woord ten aanzien van datgene van de leer daar, dat de Heer is de God van hemel en aarde en dat Zijn Menselijke Goddelijk is; en hij zette de rechtervoet op de zee en de linker op de aarde, betekent dat de Heer de algehele Kerk onder Zijn toezicht en heerschappij heeft; en hij riep met een grote stem, zoals een leeuw brult, betekent de zware weeklacht dat Hem de Kerk is afgenomen; en toen hij geroepen had, spraken de zeven donderslagen hun stemmen, betekent dat de Heer door de algehele hemel onthulde wat in het boekje stond; en toen de zeven donderslagen hun stemmen gesproken hadden, zou ik gaan schrijven en ik hoorde een stem vanuit de hemel, zeggende tot mij: Verzegel de dingen die de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf die niet, betekent dat die dingen weliswaar geopenbaard worden, maar dat zij niet worden opgenomen dan nadat degenen die onder de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, uit de wereld der geesten geworpen zijn, omdat er gevaar zou dreigen indien zij eerder werden opgenomen; en de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op tot de hemel en hij zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, betekent de verzekering en de betuiging van de Heer bij Zichzelf; en Die geschapen heeft de hemel en de dingen die daarin zijn en de aarde en de dingen die daarin zijn, en de zee en de dingen die daarin zijn, betekent Die levend maakt allen die in de hemel en die in de Kerk zijn en alle en de afzonderlijke dingen bij hen; dat er geen tijd meer zal zijn, betekent dat er niet enige staat van de Kerk of enige Kerk is, tenzij één God wordt erkend en dat de Heer die God is; maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal gaan bazuinen, betekent het eindonderzoek en de eindopenbaring van de staat van de Kerk, dat zij zal vergaan indien niet een Nieuwe uit de Heer wordt geïnstaureerd; en het mysterie Gods zal voleindigd worden, zoals Hij geboodschapt heeft Zijn dienstknechten, de profeten, betekent dat dan zal verschijnen wat in het Woord van het ene en het andere Testament is voorzeggd en tot nu toe verborgen gehouden is, dat na het Laatste Gericht over hen die de Kerk verwoest hebben, het koninkrijk van de Heer zal komen; en de stem die ik gehoord had vanuit de hemel was wederom sprekende met mij, zeggende: Neem het boekje geopend in de hand van de engel staande op de zee en op de aarde, betekent het bevel vanuit de hemel dat zij die leer zouden putten, maar dat het zou worden geopenbaard door Johannes hoe die in de Kerk zou worden opgenomen, voordat zij die onder de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, verwijderd zijn; en ik ging heen tot de engel, zeggende tot hem: Geef mij het boekje, betekent de beweging van het gemoed bij verscheidenen om de leer op te nemen; en hij zei tot mij: Neem en verslind het en het zal bitter maken uw buik, maar in uw mond zal het zijn zoet als honing, betekent dat de opneming vanuit de erkenning dat de Heer de Heiland en Verlosser is, aangenaam en liefelijk is, maar dat de erkenning dat Hij alleen de God van hemel en aarde is en dat Zijn Menselijke Goddelijk is, onaangenaam en lastig is vanwege de vervalsingen; en ik nam het boekje vanuit de hand van de engel en ik verslond het en het was in mijn mond als honing zo zoet; en als ik het verslonden had, werd mijn buik bitter gemaakt, betekent dat het zo is gebeurd en het zo werd geopenbaard; en hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren over volken en natiën en tongen en vele koningen, betekent dat er, omdat het zo is, nog verder geleerd moet worden hoedanig degenen zijn die in het geloof-alleen zijn.

DE ONTVOUWING

464. In dit en in het volgende hoofdstuk wordt gehandeld over de Heer, dat Hij is de God van hemel en aarde en dat Hij God is ook ten aanzien van het Menselijke; dus dat Hij Jehovah Zelf is.

Dat hierover in deze beide hoofdstukken wordt gehandeld, kan men zien vanuit de afzonderlijke dingen in de geestelijke zin en vanuit het besluit ervan, (Openbaring 11:15-17).

465. En ik zag een andere sterke engel nederdalen vanuit de hemel, betekent de Heer in de Goddelijke Majesteit en Macht.

Dat de engel hier de Heer is, blijkt uit de beschrijving van Hem, dat Hij omgeven was met een wolk, een regenboog boven het hoofd, het aangezicht van Hem zoals de Zon, de voeten van Hem zoals kolommen van vuur en dat Hij Zijn voeten hield op de zee en op de aarde; en verder, dat Hij riep zoals een leeuw brult en sprak zoals de donder.

Dat Hij werd gezien zoals een engel, is omdat Hij, wanneer Hij Zich openbaart in de hemelen en beneden de hemelen, als engel verschijnt; Hij vervult immers de een of andere engel met Zijn Goddelijke, aangepast aan de opnemings van hen aan wie Hij Zich te zien geeft; de aanwezigheid Zelf van Hem zodanig als Hij in Zich of in Zijn Wezen is, houdt niet enige engel uit en te minder enig mens; en daarom verschijnt Hij boven de hemelen als Zon, die van de engelen afstaat zoals de zon van de wereld van de mensen; daar is Hij in Zijn Goddelijke uit het eeuwige en tevens in Zijn Goddelijk Menselijke, welke één zijn zoals ziel en lichaam. Hij wordt hier een sterke engel genoemd krachtens de Goddelijke macht; en er wordt gezegd 'een andere engel' uit hoofde hiervan, dat een ander Goddelijke van Hem hier wordt beschreven dan eerder.

466. Omgeven met een wolk en een regenboog boven het hoofd, betekent Zijn Goddelijk Natuurlijke en Goddelijk Geestelijke.

Met de wolk waarmee Hij omgeven was, wordt het Goddelijk Natuurlijke aangeduid en daarom wordt het Woord in de natuurlijke zin, dat ook uit Hem is, dus van Hem en Hijzelf, met een wolk aangeduid, nr. 24; met de regenboog wordt het Goddelijk Geestelijke aangeduid en omdat dit boven het natuurlijke is, werd daarom de regenboog boven het hoofd gezien; men moet weten, dat de Heer in Zijn Goddelijk Natuurlijke bij de mensen is, in het Goddelijk Geestelijke echter bij de engelen van het geestelijk rijk, maar toch is Hij niet verdeeld, maar Hij verschijnt aan eenieder volgens diens hoedanigheid.

Het Goddelijk Geestelijke van de Heer wordt ook met de regenboog aangeduid bij Ezechiël: *'Boven het uitspannel van de cherubim was de gelijkenis van een troon en op die de gedaante van een Mens; en vanuit het vuur van Zijn lenden zoals de gedaante van de regenboog, welke in de wolk is ten dage van de regen; deze was de gedaante van de heerlijkheid van Jehovah'*, (Ezechiël 1:26-28); met de troon wordt de hemel aangeduid, met de Mens daarop de Heer, met het vuur van de lenden de hemelse liefde en met de regenboog het geestelijk Goddelijk Ware, dat ook van Zijn Goddelijke Wijsheid is.

Onder de regenboog waarover het volgende bij Mozes staat: *'Mijn boog heb ik gegeven in de wolk; die zal zijn tot een teken des verbonds tussen Mij en tussen de aarde; en wanneer Ik die zal gezien hebben in de wolk, zo zal Ik gedenken aan het eeuwig verbond'*, (Genesis 9:12-17), hier wordt niet iets anders verstaan dan het geestelijk Goddelijk Ware in het natuurlijke bij de mens die wordt wederverwekt; de mens immers wordt, wanneer hij wordt wederverwekt, van natuurlijk geestelijk; en omdat er dan verbinding van de Heer met hem is, wordt er daarom gezegd dat de boog in de wolk was tot een teken van het verbond; het verbond betekent de verbinding; dat er niet enige verbinding van de Heer met de mens is door regenbogen in de wereld is duidelijk.

467. En het aangezicht van Hem zoals de Zon; dat dit de Goddelijke Liefde en tegelijk de Goddelijke Wijsheid betekent, blijkt uit wat eerder in nr. 53 is ontvouwd, waar eendere dingen worden gezegd over de Zoon des Mensen.

468. En de voeten van Hem zoals kolommen van vuur, betekent het Goddelijk Natuurlijke van de Heer ten aanzien van de Goddelijke Liefde, welke alle dingen ondersteunt. Dit blijkt ook uit wat eerder in nr. 49 is ontvouwd, waar van de Zoon des Mensen wordt gezegd, dat ‘Zijn voeten waren aan blinkend koper gelijk, evenals in een oven geblaakt’; de oorzaak dat Zijn voeten verschenen zoals kolommen van vuur, is deze dat het Goddelijk Natuurlijke van de Heer, dat in zich het Goddelijk Menselijke dat Hij in de wereld opnam, Zijn Goddelijke uit het eeuwige ondersteunt, zoals het lichaam de ziel en eender zoals de natuurlijke zin van het Woord de geestelijke en de hemelse zin ervan ondersteunt, zie daarover het werk ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem aangaande de Gewijde Schrift’, nrs. 27-49; dat de voeten het natuurlijke betekenen, zie nr. 49; en de kolom de ondersteuning, nr. 191; dat het vuur de liefde betekent, is omdat het geestelijk vuur niet iets anders is; en daarom wordt er in de plechtige eredienst gebeden, dat het hemelse vuur de harten zal ontsteken, dat wil zeggen, de hemelse liefde; dat er een overeenstemming is tussen het vuur en de liefde, wordt hieraan gekend, dat de mens warm wordt vanuit de liefde en koud wordt ten gevolge van de beroving ervan; niet iets anders is het wat de levenswarmte maakt, dan de liefde in de ene en de andere zin; de oorsprong van de overeenstemmingen is vanuit de twee zonnen, de ene in de hemelen, Die zuiver Liefde is en de andere in de wereld, die zuiver vuur is; daaruit is eveneens de overeenstemming van alle geestelijke en natuurlijke dingen.

Aangezien het vuur de Goddelijke Liefde betekent, werd daarom *‘Jehovah gezien van Mozes op de berg Horeb in de braamstruik in vuur’*, (Exodus 3:1-3)

‘En daalde Hij op de berg Sinaï neder in vuur’, (Deuteronomium 4:36).

En daarom *‘werden de zeven lampen van de kandelaar in de tabernakel elke avond aangestoken om te branden vóór Jehovah’*, (Leviticus 24:2-4).

En verder *‘dat het vuur geduriglijk zou branden op het altaar en niet uitgeblust zou worden’*, (Leviticus 6:13).

En dat *‘zij van het altaar vuur zouden nemen in de wierookvaten en roken’*, (Leviticus 16:12,13; Numeri 16:46,47).

Dat *‘Jehovah vóór de zonen Israëls ging des nachts in een kolom des vuurs’*, (Exodus 13:21,22).

‘Dat op het habitakel was vuur des nachts’, (Exodus 40:38; Psalm 105:39; Jesaja 4:5,6).

Dat *‘vuur vanuit de hemel de brandoffers op het altaar verteerde, ten teken van welbehagen’*, (Leviticus 9:24; 1 Koningen 18:38).

Dat de brandoffers genoemd werden *‘vuuroffers voor Jehovah’* en *‘vuuroffers van de reuk der rust voor Jehovah’*, (Exodus 29:18; Leviticus 1:9,13,17; 2:2,9-11; 3:5,16; 4:31,35; 5:12; 7:30; 21:6; Numeri 28:2; Deuteronomium 18:1).

Dat *‘de ogen van de Heer werden gezien zoals een vlam vuurs’*, (Openbaring 1:14; 2:18; 19:12; Daniël 10:5,6).

Dat er *‘zeven lampen van vuur brandden vóór de troon’*, (Openbaring 4:5); daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met *‘de lampen met olie en zonder olie’*, (Mattheüs 25:1-11); onder de olie wordt het vuur verstaan, dus de liefde; behalve in vele andere plaatsen.

Dat het vuur in de tegengestelde zin de helse liefde betekent, blijkt uit zo vele plaatsen in het Woord, dat het vanwege de veelheid ervan geen zin heeft om die aan te voeren; zie iets daarover in het werk ‘Hemel en Hel’ te Londen uitgegeven, nrs. 566 tot 575.

469. En hij had in zijn hand een boekje geopend, betekent het Woord ten aanzien van datgene van de leer daar, dat de Heer is de God van hemel en aarde en dat Zijn Menselijke Goddelijk is.

Dat onder het Boek dat het Lam nam van Hem Die op de troon zat en waarvan Het de zeven zegels slaakte, (Openbaring 5:1,7; 6:1) het Woord wordt verstaan, zie eerder in de nrs. 256, 259, 295 e.v.; en daarom wordt onder het boekje in de hand van de engel, die ook de Heer is, nr. 465, hier niet iets anders verstaan dan het Woord ten aanzien van een of ander essentieels daar; dat dit datgene van de leer in het Woord is, namelijk dat de Heer is de God van hemel en aarde en dat Zijn Menselijke Goddelijk is, blijkt uit de afzonderlijke dingen in dit hoofdstuk en in het volgende in de geestelijke zin en eveneens vanuit de natuurlijke zin in het volgende hoofdstuk (Openbaring 11:15-17); er wordt gezegd ‘een boekje geopend’ omdat dit duidelijk uitkomt in het Woord en blijkt voor eenieder die leest, indien hij daarop let; over dit nu wordt gehandeld, omdat dit het wezenlijke zelf van de Nieuwe Kerk is; de oorzaak hiervan is deze, dat van de erkenning en de erkenning van God het heil van eenieder afhangt; het is immers, zoals in de voorrede wordt gezegd ‘dat op de juiste idee van God de algehele hemel is gegrondvest en op aarde de algehele Kerk en in het algemeen alle godsdienst, omdat er door die idee verbinding is en door de verbinding licht, wijsheid en eeuwige gelukzaligheid’. Omdat nu de Heer is de God Zelf van hemel en aarde, wordt daarom, indien Hijzelf niet wordt erkend, niet iemand in de hemel toegelaten; de hemel immers is Zijn Lichaam, maar degene in deze staat blijft beneden en wordt door de slangen gebeten, dat wil zeggen door helse geesten, waarvoor er geen genezing is, dan die welke er was voor de zonen Israëls, namelijk dat zij zouden opzien tot de bronzen slang, (Numeri 21:1-9); en dat daaronder de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke wordt verstaan, blijkt uit deze dingen bij Johannes: *‘Zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, aldus moet de Zoon des Mensen verhoogd worden, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet zal vergaan, maar het eeuwige leven zal hebben’*, (Johannes 3:14,15).

470. En hij zette de rechervoet op de zee en de linker op de aarde, betekent dat de Heer de algehele Kerk onder Zijn toezicht en heerschappij heeft, zowel degenen daar die in de uiterlijke dingen ervan zijn, als hen die in de innerlijke dingen ervan zijn.

Met de zee en de aarde wordt de algehele Kerk aangeduid: met de zee de uiterlijke Kerk, dat wil zeggen, zij die in de uiterlijke dingen ervan zijn en met de aarde de innerlijke Kerk, dat wil zeggen, zij die in de innerlijke dingen ervan zijn, nr. 398; met ‘de voeten op dezelve zetten’ wordt aangeduid: alle dingen aan Zich onderworpen hebben, en dus onder Zijn Goddelijk toezicht en Goddelijke heerschappij.

Aangezien de Kerk van de Heer op aarde onder de hemelen is, wordt zij daarom ‘de voetbank van Zijn voeten’ genoemd, zoals in deze plaatsen: *‘Hij heeft het sieraad Israëls vanuit de hemel op de aarde geworpen; Hij is niet gedachtig aan de voetbank van Zijn voeten’*, (Klaagliederen 2:1).

‘De aarde is de voetbank van Mijn voeten’, (Jesaja 66:1).

‘Wij zullen ingaan in Zijn habitakels; wij zullen ons inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten’, (Psalm 132:7).

‘Gij zult niet zweren bij de hemel, omdat hij is de troon Gods, noch bij de aarde, omdat zij is de voetbank van Zijn voeten’, (Mattheüs 5:35).

‘Ik zal de plaats van Mijn voeten eerwaardig maken’, (Jesaja 60:13).

‘Gij deed Hem heersen over de werken van Uw handen; Gij hebt alle dingen onder Zijn voeten gezet’, (Psalm 8:7); deze dingen over de Heer.

Dat hij de rechervoet op de zee zette en de linker op de aarde, is omdat zij die in de uiterlijke dingen van de Kerk zijn, de valse dingen bij zich niet zodanig bevestigd hebben, als degenen die in de innerlijke dingen ervan zijn.

471. En hij riep met een grote stem, zoals een leeuw brult, betekent de zware weeklacht dat Hem de Kerk is afgenomen.

Dat met ‘roepen zoals een leeuw brult’ wordt aangeduid de zware weeklacht ten aanzien van de Kerk en dat zij Hem afgenomen is, blijkt uit wat is ontvouwd in het vorige hoofdstuk, waar werden onderzocht en geopenbaard de staten van het leven van hen die van de Kerk zijn, welke staten jammerlijk waren; en verder uit wat volgt in dit hoofdstuk ‘dat de engel zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, dat er geen tijd meer zal zijn’, waarmee wordt aangeduid dat er geen Kerk zal zijn; en ook in het volgende hoofdstuk, dat het vanuit de afgrond opklimmende beest zijn twee getuigen doodde; vooral, dat Hij niet wordt erkend en toegegaan, hoewel Hij de God van hemel en aarde is.

De weeklacht over deze dingen wordt daarmee aangeduid, ‘dat hij brulde als een leeuw’; de leeuw immers brult wanneer hij zijn vijanden en hun aanvallen ziet en wanneer hij ziet dat zijn jongen en zijn prooi worden weggenomen; dus ter vergelijking de Heer, wanneer Hij ziet dat Zijn Kerk door de duivels wordt weggenomen; dat dit met het brullen zoals een leeuw wordt aangeduid, kan vaststaan uit deze plaatsen: *‘Gelijkerwijs de leeuw brult en de jonge leeuw over zijn roof, wanneer tegen hem de menigte der herders toeloopt, zo daalt Jehovah neder om krijg te voeren op de berg Zion’*, (Jesaja 31:4).

‘De toorn van Jehovah is ontstoken tegen Zijn volk; zijn gebrul is zoals van een leeuw, Hij brult zoals de jonge leeuwen brullen en Hij gromt en grijpt de prooi; omdat, zie, duisternis, benauwdheid en het licht wordt verduisterd in zijn ruïnes’, (Jesaja 5:25-30).

‘Jehovah zal brullen vanuit het hoge en vanuit het habitakel van Zijn Heiligheid zal Hij de stem geven, door te brullen zal Hij brullen tegen Zijn habitakels’, (Jeremia 25:29-31).

‘Jehovah zal vanuit Zion brullen en vanuit Jeruzalem Zijn stem geven’, (Joël 3:16).

‘Ik zal Efraïm niet verderven; zij zullen achter Jehovah gaan; zoals een leeuw zal Hij brullen, omdat Hij brullen zal’, (Hosea 11:9,19).

‘De leeuw brult; wie vreest niet; de Heer Jehovah heeft gesproken, wie zou niet profeteren’, (Amos 3:7,8).

‘God brult met Zijn stem, Hij dondert met de stem van Zijn Majesteit’, (Job 37:4,5).

Dat het gebrul de zware weeklacht aanduidt, blijkt uit het volgende: *‘Mijn beenderen werden verouderd door mijn gebrul de gehele dag’*, (Psalm 32:3).

‘Ik ben verzwakt en verbrijzeld; ik heb gebruld van het gebrul van mijn hart’, (Psalm 38:9).

‘Vóór het brood mijn zuchting; en mijn brullingen worden uitgestort zoals de wateren’, (Job 3:24).

472. En toen hij geroepen had, spraken de zeven donderslagen hun stemmen, betekent dat de Heer door de algehele hemel onthulde wat in het boekje stond.

Dat dit wordt aangeduid, is omdat volgt dat hij de dingen wilde opschrijven die de zeven donderslagen spraken, maar hem werd vanuit de hemel gezegd dat hij die dingen zou verzegelen en niet schrijven; en daarna, dat hij het boekje zou verslinden en dat het in zijn mond zo zoet was als honing, maar dat zijn buik erdoor bitter werd gemaakt; waarmee wordt aangeduid dat er zulke dingen in stonden als nog niet zouden worden opgenomen; de oorzaak hiervan zie men in het volgende artikel.

Maar ik zal openen wat in dat boekje stond; in het boekje waren de dingen die in ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem aangaande de Heer’, zijn bevat, te weten de volgende:

.....

Dat de algehele Gewijde Schrift handelt over de Heer en dat de Heer het Woord is, nrs 1 tot 7. Dat de Heer alle dingen van de Wet heeft vervuld, is dat Hij alle dingen van het Woord heeft vervuld, nrs. 8 tot 11.

Dat de Heer in de wereld is gekomen om de hellen te onderwerpen en het Menselijke te verheerlijken en dat het lijden aan het kruis de laatste strijd is geweest, waardoor Hij ten volle de hellen heeft overwonnen en ten volle Zijn Menselijke heeft verheerlijkt, nrs. 12 tot 14.

Dat de Heer door het lijden aan het kruis de zonden niet heeft weggenomen, maar dat Hij die heeft gedragen, nrs. 15 tot 17.

Dat de toerekening van de verdienste van de Heer niet iets anders is dan de vergeving van de zonden na de boetedoening, nr. 18.

Dat de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke wordt genoemd de Zoon Gods en ten aanzien van het Woord de Zoon des Mensen, nrs. 19 tot 28.

Dat de Heer Zijn Menselijke Goddelijk heeft gemaakt vanuit het Goddelijke in Hem en dat Hij zo één is geworden met de Vader, nrs. 29 tot 36.

Dat de Heer is God Zelf uit Wie en over Wie het Woord is, nrs. 37 tot 44.

Dat er één God is en dat de Heer Die God is, nr. 45.

Dat de Heilige Geest is het Goddelijke voortgaande uit de Heer en dat Dit de Heer Zelf is, nrs. 46 tot 54.

Dat de leer van het athanasiaanse geloof samenstemt met de waarheid, als men slechts onder de Drievuldigheid van personen verstaat de Drievuldigheid van de Persoon, die in de Heer is, nrs. 55 tot 61.

.....

Dat gezegd wordt dat de zeven donderslagen hun stemmen spraken is omdat de spraak van de Heer, door de hemelen heen neer gegleden in de lagere gebieden, wordt gehoord zoals een donderslag; en omdat Hij tegelijk door de gehele hemel heen spreekt, dus ten volle, worden het zeven donderslagen genoemd; met zeven immers worden allen, alle dingen en het geheel aangeduid, nrs. 10, 391; en daarom wordt met de donderslag, ook het onderricht en de doorvatting van het ware aangeduid, nr. 236; hier ook de onthulling en de openbaring.

Dat een stem vanuit de hemel zoals een donderslag wordt gehoord, wanneer die uit de Heer is, blijkt uit het volgende: *‘Jezus zei: Vader, verheerlijk Uw naam; en er ging een stem vanuit de hemel uit, en zei: En Ik heb verheerlijkt en Ik zal verheerlijken; de schare hoorde dit zoals een donderslag’*, (Johannes 12:28-30).

‘God brult met Zijn stem; Hij dondert met de stem der majesteit’, (Job 37:4,5).

‘Jehovah donderde vanuit de hemel en de Allerhoogste gaf Zijn stem’, (2 Samuël 22:14).

‘Ik hoorde een stem vanuit de hemel evenals de stem van een grote donderslag’, (Openbaring 14:2).

‘Gij riep Mij aan en Ik antwoordde u in het verborgene van de donderslag’, (Psalm 81:8).

473. En toen de zeven donderslagen hun stemmen gesproken hadden, zou ik gaan schrijven en ik hoorde een stem vanuit de hemel, zeggende tot mij: Verzegel de dingen die de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf niet, betekent dat die dingen weliswaar geopenbaard worden, maar dat zij niet opgenomen worden dan nadat zij die met de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, uit de wereld der geesten geworpen zijn, omdat er gevaar zou dreigen, indien zij eerder werden opgenomen.

De stemmen die de zeven donderslagen gesproken hadden, zijn die dingen die eerder in nr.472 zijn vermeld; en omdat deze de wezenlijke zaken van de Nieuwe Kerk zijn, wordt het driemaal gezegd; met schrijven wordt in de natuurlijke zin aangeduid: op papier schrijven en zo aan het nageslacht ter nagedachtenis opdragen; maar in de geestelijke zin wordt met schrijven aangeduid, aan het hart opdragen ter opneming; vandaar wordt met verzegelen en niet schrijven, aangeduid dat zij niet aan het hart opgedragen en opgenomen worden, dan nadat de draak, het beest en de pseudoprofeet uit de wereld der geesten geworpen zijn, omdat er gevaar zou dreigen, indien zij eerder werden opgenomen; de oorzaak ervan is deze: dat met de draak, het beest en de pseudoprofeet diegenen worden aangeduid die in het van de naastenliefde gescheiden geloof zijn en dezen bestendig en hardnekkig aan hun geloof hangen, dat men tot God de Vader moet gaan en niet rechtstreeks tot de Heer; verder dat de Heer niet is de God van hemel en aarde ten aanzien van Zijn Menselijke; en daarom zou, indien de leer waarover in nr. 472, die geopenbaard is en nog geopenbaard wordt, wat daarmee wordt aangeduid dat ‘het Boekje geopend was’, werd opgenomen door anderen dan

door hen die in de naastenliefde en het geloof ervan zijn, namelijk ook degenen die met Johannes worden aangeduid, nrs. 5,17, voordat de draak is uitgeworpen, dit verworpen werd, niet slechts door eerdergenoemden, maar ook door de overigen, door hun toedoen; en indien het niet verworpen werd, zou het toch vervalst, ja zelfs ontwijfd worden.

Dat dit zo is, blijkt duidelijk uit de volgende teksten in de Openbaring, wanneer die in een reeks worden gezien, namelijk *‘dat zij beide getuigen van de Heer doodden’*, (Openbaring 11); *‘dat de draak stond nabij de vrouw die zou baren, om haar vrucht te verslinden en na met Michaël gestreden te hebben, die vrouw achtervolgde’*, (Openbaring 12); en *‘dat de beide beesten, het ene vanuit de zee en het andere vanuit de aarde opklimmende, één maakten met hem’*, (Openbaring 13); en verder *‘dat zij tot de oorlog de hunnen bijeen vergaderden op een plaats, Armageddon geheten’*, (Openbaring 16) en tenslotte, *‘dat zij tot de oorlog samenriepen de natiën, Gog en Magog’*, (Openbaring 20:8,9).

‘Maar dat de draak, het beest en de pseudoprofeet in de poel des vuurs en der zwavel geworpen werden’, (Openbaring 20:10); *‘na afloop van deze dingen de Nieuwe Kerk, die zal zijn de Echtgenote van het Lam, nederdaalde uit de hemel’*, (Openbaring 21 en 22).

Dit is het wat hieronder wordt verstaan: *‘Verzegel de dingen die de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf die niet’* en verder hieronder in dit hoofdstuk *‘in de dagen der stem van de zevende engel zal het mysterie Gods voleindigd worden, zoals Hij gebodschapt heeft Zijn knechten, de profeten’*, (Openbaring 10:7); en ook onder deze in het volgende hoofdstuk: *‘En de zevende engel heeft gebazuind; en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: de koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus’*, (Openbaring 11:15); en bovendien onder tal van andere dingen in de hoofdstukken die volgen.

Zie daarover ook in het werk *‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem aangaande de Heer’*, nr. 61.

474. En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op tot de hemel en hij zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, betekent de verzekering en de betuiging van de Heer bij Zichzelf.

Onder de engel staande op de zee en de aarde, wordt de Heer verstaan, nr. 470; met de hand tot de hemel opheffen, wordt de verzekering aangeduid, namelijk deze dat er geen tijd meer zal zijn, vers 6; met zweren wordt de betuiging aangeduid, namelijk deze, dat in de dagen van de stem van de zevende engel het mysterie Gods voleindigd zal worden, vers 7; onder Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, wordt de Heer Zelf verstaan, zoals eerder in, (Openbaring 1:18; 4:9,10; 5:14; Daniël 4:34); dat de Heer bij Zichzelf betuigt, zal men hierna zien; hieruit blijkt dat met deze woorden ‘en de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op tot de hemel en zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen’ de verzekering en de betuiging van de Heer bij Zichzelf wordt aangeduid.

Dat Jehovah zweert, dat wil zeggen, bij Zichzelf betuigt, staat vast uit deze plaatsen: ‘

‘Bij Mij heb Ik gezworen, een woord is vanuit Mijn mond uitgegaan, hetwelk niet herroepen zal worden’, (Jesaja 14:23).

‘Bij Mij heb Ik gezworen dat dit huis tot een verlaten worden zal’, (Jeremia 22:5).

‘Jehovah heeft gezworen bij Zijn Ziel’, (Jeremia 51:14; Amos 6:8).

‘Jehovah heeft gezworen bij Zijn heiligheid’, (Amos 4:2).

‘Jehovah heeft gezworen bij Zijn rechter en bij de arm van Zijn sterkte’, (Jesaja 62:8).

‘Zie, Ik heb gezworen bij Mijn grote Naam’, (Jeremia 44:26).

Dat Jehovah, dat wil zeggen, de Heer heeft gezworen bij Zichzelf, betekent dat het Goddelijk Ware getuigt; Hijzelf immers is het Goddelijk Ware en dit getuigt uit Zichzelf bij Zichzelf; behalve deze plaatsen, waar gezegd wordt dat Jehovah gezworen heeft, zie, (Jesaja 14:24; 54:9; Psalm 89:4,36; Psalm 95:11; Psalm 110:4; Psalm 132:11); dat er gezegd wordt dat Jehovah heeft gezworen, is omdat de bij de zonen Israëls ingestelde Kerk een uitbeeldende Kerk was en vandaar de verbinding van de Heer met de Kerk werd uitgebeeld door een

verbond, zodanig als gesloten wordt tussen twee die hun overeenkomst met een eed bezweren; en daarom werd er, omdat een eed tot het verbond behoorde, gezegd dat Jehovah heeft gezworen; waaronder evenwel niet wordt verstaan dat Hij gezworen heeft, maar dat het Goddelijk Ware betuigt.

Dat de eed tot het verbond behoorde, blijkt uit het volgende: *‘Ik heb u gezworen en ben een verbond ingegaan, opdat gij de Mijne zou zijn’*, (Ezechiël 16:8).

‘Om het verbond te gedenken, de eed die Hij gezworen heeft’, (Lukas 1:72,73; Psalm 105:9; Jeremia 11:5; 27:22; Deuteronomium 1:34; 10:11; 11:9,21; 26:3,15; 31:20; 34:4).

Omdat het verbond uitbeeldend was voor de verbinding van de Heer met de Kerk en de eed tot het verbond behoorde en gezworen moest worden vanuit het ware in zich, dus eveneens bij het ware, was het de zonen Israëls daarom toegestaan te zweren bij Jehovah en zo dus bij het Goddelijk Ware, (Exodus 20:7; Leviticus 19:12; Deuteronomium 6:13; 10:20; Jesaja 48:1; 65:16; Jeremia 4:2; Zacharia 5:4); maar nadat de uitbeeldingen van de Kerk werden afgeschaft, werden ook de *‘eden van het verbond’* door de Heer afgeschaft, (Mattheüs 5:33-37; 23:16-22).

475. Die geschapen heeft de hemel en de dingen die daarin zijn en de aarde en de dingen die daarin zijn en de zee en de dingen die daarin zijn, betekent Die levend maakt allen die in de hemel en die in de Kerk zijn en alle en de afzonderlijke dingen bij hen.

Met scheppen wordt in de natuurlijke zin aangeduid scheppen; in de geestelijke zin echter wordt met scheppen hervormen en wederverwekken aangeduid, nrs. 254, 290; wat ook is levend maken; onder de hemel wordt de hemel verstaan waar de engelen zijn; met de aarde en de zee wordt de Kerk aangeduid: met de aarde zij die in de innerlijke dingen ervan zijn en met de zee zij die in de uiterlijke dingen ervan zijn, nrs. 398, 470; met de dingen die daarin zijn, worden alle en de afzonderlijke dingen bij hen aangeduid.

476. Dat er geen tijd meer zal zijn, betekent dat er niet enige staat van de Kerk of enige Kerk is, tenzij één God wordt erkend en dat de Heer die God is.

Met de tijd wordt de staat aangeduid; en omdat hier over de Kerk wordt gehandeld, wordt de staat van de Kerk aangeduid; vandaar wordt daarmee dat er geen tijd meer zal zijn, aangeduid dat er niet enige staat van de Kerk zal zijn; dat ook verstaan wordt, dat er niet enige Kerk is tenzij één God wordt erkend en dat de Heer die God is, volgt; maar wat is heden ten dage het geval?

Dat God één is wordt niet ontkend, maar dat de Heer die God is, wordt ontkend; en toch is er niet één God en tegelijk de Drievuldigheid in Die, dan alleen de Heer; dat de Kerk is uit Hem Die de Heiland en Verlosser is, wordt niet ontkend, maar dat men Hemzelf als Heiland en Verlosser rechtstreeks moet toegaan, wordt ontkend; daaruit blijkt, dat de Kerk de geest zal geven, indien niet een nieuwe ontstaat, die alleen de Heer als de God van hemel en aarde erkent en daarom rechtstreeks Hemzelf toegaat, (Mattheüs 28:18); en daarom heeft dit *‘dat er geen tijd meer zal zijn’* dat wil zeggen, dat er geen Kerk zal zijn, betrekking op die dingen die in dit hoofdstuk in vers 7 volgen en deze op de dingen die volgen in hoofdstuk 11, vers 15, waar gezegd wordt dat er een Kerk zal zijn die van de Heer alleen zal zijn.

Dat met de tijd de staat wordt aangeduid, is omdat in de geestelijke wereld de tijden niet worden gemeten met dagen, weken, maanden en jaren, maar staten die voortschrijdingen van hun leven zijn, waar vanuit zij zich de voorbije dingen herinneren, zie het werk *‘Hemel en Hel’* te Londen uitgegeven in 1758, nr. 162 tot 169, waar over tijden in de hemel is gehandeld. Dat de staat van de Kerk hier onder de tijd wordt verstaan, is omdat de dag en de nacht, de morgen en de avond, de zomer en de winter, de tijd in de wereld maken en die dingen in de geestelijke zin verstaan de staten van de Kerk maken; en daarom is er, wanneer deze staten er niet meer zijn, niet enige Kerk; en zij is er niet meer, wanneer het goede en het ware er niet

meer is, dus wanneer het licht van het ware donkerheid is en de warmte van het goede koude is; het zijn deze dingen die daaronder worden verstaan, dat er geen tijd meer zal zijn. Eendere dingen worden hieronder verstaan: *'Het vierde beest zal denken de tijden te veranderen'*, (Daniël 7:25).

'Het zal één enige dag zijn, die de Heer bekend zal zijn, niet dag noch nacht', (Zacharia 14:7), dus niet de tijd.

'Ik zal de zon in de middag doen ondergaan en het land in de dag des lichts verduisteren', (Amos 8:9), dus ook geen tijd.

'Een enkel boze, zie, het komt, het einde komt; er komt het einde, de morgen komt over u, bewoner des lands, de tijd komt', (Ezechiël 7:5-7); de morgen is de aanvang van de Nieuwe Kerk, nr. 151; en daarom wordt gezegd: de tijd komt.

477. Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal gaan bazuinen, betekent het eindonderzoek en de eindopenbaring van de staat van de Kerk, dat zij zal vergaan, indien niet een Nieuwe uit de Heer wordt geïnstaurerd.

Dat met de bazuin blazen wordt aangeduid: de staat van leven van degenen die van de Kerk zijn en dus ook de staat van de Kerk onderzoeken en openbaren, zie nr. 397; en omdat zeven engelen bazuinden, wordt met de stem van de zevende engel het eindonderzoek en de eindopenbaring aangeduid, namelijk dat de Kerk zal vergaan, indien niet een nieuwe uit de Heer wordt geïnstaurerd; dat zij zal vergaan, wordt daaronder verstaan dat er geen tijd meer zal zijn, nr. 476 en dat een nieuwe Kerk uit de Heer moet worden geïnstaurerd, wordt verstaan onder wat hierna volgt.

478. En het mysterie Gods zal voleindigd worden, zoals Hij geboodschapt heeft Zijn dienstknechten, de profeten, betekent dat dan zal verschijnen wat in het Woord van het ene en het andere Testament is voorzegd en tot nu toe verborgen is gehouden, dat na het Laatste Gericht over hen die de Kerk verwoest hebben, het Koninkrijk van de Heer zal komen.

Met voleindigd worden wordt aangeduid: vervuld worden, een einde hebben en dan verschijnen; met het mysterie Gods, geboodschapt aan de profeten, wordt datgene aangeduid wat uit de Heer is voorzegd in het Woord en tot nu toe verborgen was; met boodschappen wordt aangeduid: de Komst van de Heer en Zijn Rijk aankondigen; het Evangelie is immers de blijde boodschap; dat dit zal plaatsvinden nadat het Laatste Gericht is voltrokken over hen die de Kerk hebben verwoest, is ook in het Woord voorzegd en daarom wordt dit eveneens aangeduid; hieruit kan vaststaan dat al deze dingen onder die woorden worden verstaan.

Hier zal eerst iets worden gezegd ten aanzien van de voorzegging van de Komst van de Heer en van Zijn Rijk in het Woord van het ene en het andere Testament: in het Woord van het Oude Testament, dat het profetische Woord wordt genoemd, wordt in de geestelijke zin ervan en eveneens waar die zin opblinkt, in de natuurlijke zin, gehandeld alleen over de Heer, te weten over Zijn Komst in de volheid der tijden en die is daar wanneer er niet meer het goede van de naastenliefde en het ware van het geloof in de Kerk zal zijn, welke staat van de Kerk de voleinding, de verwoesting, de verlating en de beslissing worden genoemd; verder wordt er gehandeld over Zijn gevechten met de hellen en over Zijn overwinningen daarop, deze zijn ook het door Hem gehouden Laatste Gericht; en hierna over de schepping van de Nieuwe Hemel en over de instauratie van de Nieuwe Kerk, welke het Rijk van de Heer zijn dat komen zal; over deze dingen wordt eveneens gehandeld in het Woord van het Nieuwe Testament, dat het apostolische wordt genoemd en in het bijzonder de Apocalyps of de Openbaring.

Dat het het rijk van de Heer is, dat in de dagen van de stem van de zevende engel geboodschapt zal worden, blijkt in het volgende hoofdstuk 11, hieruit: *'En de zevende engel heeft gebazuind en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: De koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus en Hij zal regeren tot in de eeuwen der eeuwen; en de vierentwintig Ouderen vielen op hun aangezichten en aanbaden*

God, zeggende: Wij danken U, Heer God, Die is en Die was en Die komen zal, dat Gij uw grote macht op Uzelf hebt genomen en het Koninkrijk bent ingegaan', (Openbaring verzen 15-17).

Dit mysterie wordt bijna eender zoals hier in de Openbaring, beschreven bij Daniël, waar staat: *'Ik hoorde de Man, bekleed met linnen dat Hij Zijn handen tot de hemel ophief en zwoer bij Hem Die tot in het eeuwige leeft, dat na een bestemde tijd van bestemde tijden en een helft, als al deze dingen voleindigd moeten worden; Hij zei echter: Ga heen Daniël, omdat de woorden zijn toegesloten en verzegeld tot aan de tijd van het einde', (Daniël 12:7,9); tot aan de tijd van het einde, is tot aan deze tijd; dat de Zoon des Mensen dan het Koninkrijk zal ontvangen, voorzegt hij met deze woorden: 'Ik was ziende in de gezichten des nachts en zie, er was Een komende met de wolken der hemelen, zoals de Zoon des Mensen; en aan Deze werd gegeven de heerschappij en de heerlijkheid en het koninkrijk en alle volken, natiën en tongen, zullen Hem eren; Zijn heerschappij is de heerschappij der eeuw, welke niet voorbij zal gaan en Zijn koninkrijk is het rijk dat niet vergaan zal', (Daniël 7:13,14).*

Dat 'de blijde boodschap boodschappen' de komst van de Heer betekent en dan Zijn koninkrijk, blijkt uit deze plaatsen: *'Klim voor u op een hoge berg, o Zion, gij verkondigster van goede boodschap; hef uw stem op met deugd, o Jeruzalem, gij verkondigster van goede boodschap; zeg: Zie, uw God, zie, de Heer Jehovih komt in de sterke en Zijn arm zal voor Hem heersen', (Jesaja 40:9-11).*

'Hoe verkwikkelijk zijn op de bergen de voeten van degene die de goede boodschap verkondigt, die de vrede doet horen, van degene die het goede boodschapt, die het heil doet horen; van degene die tot Zion zegt: Uw Koning zal regeren', (Jesaja 52:7,8; Nahum 1:15). 'Zingt Jehovah, zegent in Zijn Naam, boodschapt van dag tot dag Zijn heil, Jehovah, omdat Hij komt', (Psalm 96:2,13).

'De geest van de Heer Jehovih is op Mij, derhalve heeft Jehovah mij gezalft om een blijde boodschap te brengen de armen, om de gevangenen vrijheid te prediken, om uit te roepen het jaar van het welbehagen van Jehovah', (Jesaja 61:1,2).

'De engel tot Zacharias: 'Zie uw echtgenote zal een zoon baren, die vóór de Heer zal voorgaan in de geest en de deugd van Elias en om de Heer een volk te bereiden; ik ben Gabriël en ben gezonden om u dit te boodschappen', (Lukas 1:13,17,19).

'De engel zei tot de herders: Vreest niet, ik boodschap u een grote vreugde, omdat u heden geboren is de Heiland, Die is Christus, de Heer, in de stad Davids', (Lukas 2:10,11).

Dat 'de Heer het koninkrijk Gods boodschapte', (Mattheüs 4:23; 9:35; 1:15; 7:22; 8:1; 9:1,2). Dat Johannes de Doper dit ook deed, (Lukas 3:18).

'Jezus zei tot de discipelen: Heengaande in de algehele wereld, predikt het Evangelie aan alle schepsel', (Markus 16:15).

Dit is ook het eeuwige Evangelie *'dat de in het midden van de hemel vliegende engel had om te boodschappen degenen die op de aarde wonen', (Openbaring 14:6).*

Er wordt gezegd dat het mysterie Gods voleindigd zal worden, waaronder wordt verstaan, dat nu vervuld zal worden wat eerder niet is vervuld, namelijk dit, dat het koninkrijk zal zijn van de Heer; dit is immers niet vervuld door de Joden, omdat die de Heer niet hebben erkend en het is ook niet vervuld door de christenen, omdat dezen ook niet de Heer erkennen als de God van hemel en aarde ook ten aanzien van het Menselijke; zij maken dit Menselijke immers eender aan het menselijke van ieder ander mens en daarom gaan zij niet rechtstreeks tot Hem, terwijl Hijzelf toch Jehovah is Die in de wereld is gekomen.

479. En de stem die ik gehoord had vanuit de hemel, was wederom sprekende met mij, zeggende: Neem het boekje geopend in de hand van de engel staande op de zee en op de aarde, betekent het bevel vanuit de hemel dat zij die leer ten aanzien van de Heer zouden opnemen, maar dat het zou worden geopenbaard door Johannes, hoe zij in de Kerk zou

worden opgenomen, voordat zij die onder de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, verwijderd zijn.

Onder de stem die hij vanuit de hemel gehoord had en die nu opnieuw met hem sprak, wordt de stem verstaan die tot hem zei, dat hij de dingen zou verzegelen die de zeven donderslagen hadden gesproken en ze niet zou opschrijven, vers 4, waarmee werd aangeduid, dat die leer over de Heer niet zou worden opgenomen, dan nadat zij die onder de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, uit de wereld der geesten geworpen waren, omdat er gevaar zou dreigen, indien dit eerder zou plaatsvinden, zie nr. 473; dat dit zo is, wordt nu door Johannes daarmee geopenbaard, dat hij het boekje verslond, waarover hierna; dat onder het boekje de leer over de Heer wordt verstaan, zie de nrs. 469, 472; en dat onder de engel staande op de zee en de aarde de Heer wordt verstaan, nrs. 465, 470.

480. En ik ging heen tot de engel, zeggende tot hem: Geef mij het boekje, betekent de beweging van het hogere gemoed bij verscheidenen in de Kerk om de leer op te nemen. Dit wordt aangeduid omdat, door middel van Johannes hier wordt geopenbaard, hoe de Leer ten aanzien van de Heer in de Kerk door verscheidenen wordt opgenomen, zoals eerder is gezegd; door de beweging van het hogere gemoed bij deze mensen om haar op te nemen en te verstaan, omdat bij Johannes de neiging was; hij ging immers heen en vroeg. Aangezien deze dingen dit behelzen, wordt daarom eerst tot Johannes gezegd dat hij het boekje zou nemen; daarna ging hij heen en vroeg; verder zei de engel, dat hij het zou geven, maar dat het boekje de buik bitter zou maken; en tenslotte wordt gezegd dat het gegeven werd en dat het zo is gebeurd; al die dingen duiden aan.

481. En hij zei tot mij: Neem en verslind het en het zal bitter maken uw buik, maar in uw mond zal het zijn zoet als honing, betekent dat de opneming vanuit de erkenning dat de Heer de Heiland en Verlosser is, aangenaam en liefelijk is, maar dat de erkenning dat Hij alleen de God van hemel en aarde is en dat Zijn Menselijke Goddelijk is, onaangenaam en lastig is vanwege de vervalsingen.

Met het boekje nemen, wordt aangeduid: de leer ten aanzien van de Heer opnemen; met het verslinden wordt aangeduid: haar erkennen; met de buik bitter maken, wordt aangeduid, dat zij onaangenaam en lastig zal zijn vanwege de vervalsingen; met bitter immers wordt het vervalste ware aangeduid, nr. 411; met zijn in de mond zoet zoals honing wordt aangeduid dat het eerste van de opneming aangenaam en verkwikkelijk is.

Deze dingen die nu van toepassing zijn op die Leer, die wordt verstaan onder het boekje geopend in de hand van de engel, nrs. 469, 472, betekenen dat de opneming vanuit de erkenning dat de Heer de Heiland en de Verlosser is, aangenaam en verkwikkelijk is, maar dat de erkenning dat Hij alleen de God van hemel en aarde is en dat Zijn Menselijke Goddelijk is, onaangenaam en lastig is vanwege de vervalsingen.

De vervalsingen ten gevolge waarvan die Leer als onaangenaam en lastig doorvat zal worden, zijn hoofdzakelijk deze: dat zij de Heer niet hebben erkend als één met de Vader, zoals Hijzelf toch heeft geleerd; en dat zij ook niet het Menselijke van de Heer als Goddelijk erkend hebben, terwijl Dit toch de Zoon Gods is, (Lukas 1:35); en dat zij zo, om het op deze wijze te zeggen: uit God er drie en uit de Heer er twee hebben gemaakt; behalve nog de daaruit voortvloeiende valsheden: vanuit deze valsheden vloeit het geloof-alleen voort en het geloof-alleen bevestigt daarna die valse dingen.

Dat daarvanuit zo'n grote bitterheid en innerlijke tegenzin ontstaat, dat door hen na de dood zelfs niet eens het Goddelijk Menselijke vanuit de erkenning in hun denken met name genoemd kan worden, zie eerder in nr. 294.

482. En ik nam het boekje vanuit de hand van de engel en ik verslond het en het was in mijn mond als honing zo zoet; en als ik het verslonden had, werd mijn buik bitter gemaakt,

betekent dat het zo is gebeurd en het zo werd geopenbaard hoedanig de opneming van die leer zou zijn, voordat zij die onder de draak, het beest en de pseudoprofeet worden verstaan, verwijderd zijn.

Omdat dit het gevolg is vanuit wat eerder is gezegd, wordt het niet verder ontvouwd.

Men leest bij de profeet Ezechiël ook dat hij op bevel *'een rol des boeks opat en dat het in zijn mond zoet als honing was'*, (Ezechiël 2:8-10; 3:1-4).

483. En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren over volken en natiën en tongen en vele koningen, betekent dat er, omdat dit zo is, nog verder geleerd moet worden hoedanig degenen zijn die in het geloof-alleen zijn.

Dat dit wordt aangeduid, blijkt uit wat volgt, namelijk dat er over hen die in het geloof-alleen zijn, wordt gehandeld tot aan hoofdstuk 17; en daarna over het rooms-katholieke godsdienstige en daarna over de uitwerping van de draak, het beest en de pseudoprofeet, in de hel en zo over de Nieuwe Kerk, waarin alleen de Heer zal worden vereerd.

Met profeteren wordt leren aangeduid, nrs. 8, 133, vandaar met wederom profeteren, nog verder eren; met de volken worden degenen aangeduid die in de ware of de valse dingen van de leer zijn en met de natiën degenen die in de goede of in de boze dingen van het leven zijn, waarover hierna; met de tongen worden degenen aangeduid die uiterlijk daarin zijn, n. 282; en met de koningen worden degenen aangeduid die innerlijk daarin zijn; dat met de koningen degenen worden aangeduid die in de ware dingen vanuit het goede zijn en in de tegengestelde zin zij die in de valse dingen vanuit het boze zijn en abstract genomen de ware dingen vanuit het goede of de valse dingen vanuit het boze, zie de nrs. 20, 664, 704, 720, 830, 921; en omdat er over hen die in de innerlijke valse dingen zijn, in wat volgt in het bijzonder wordt gehandeld, wordt er gezegd *'en vele koningen'*, met wie wordt aangeduid de valse dingen van het boze in overvloed.

Er wordt gezegd volken, natiën tongen en koningen, opdat allen die zodanig zijn in de Kerk, worden verstaan.

Dat tot Johannes werd gezegd dat hij opnieuw moet profeteren, betekent opdat het nog verder geleerd zal worden, hoedanig degenen zijn die in het geloof-alleen zijn, ter wille hiervan dat hun valse dingen onthuld en zo uitgedelgd mogen worden, aangezien niet enige valsheid kan worden uitgedelgd alvorens het is opengelegd.

Dat de volken degenen betekenen die in de ware of de valse dingen van de leer zijn en de natiën degenen die in de goede of de boze dingen van het leven zijn, kan vaststaan uit vele plaatsen in het Woord, waar volken en natiën worden genoemd; maar ter bevestiging hiervan zullen alleen die plaatsen worden aangevoerd waar volken en natiën samen worden genoemd, waaruit dit kan worden opgemaakt, aangezien in het Woord in alle en in de afzonderlijke dingen ervan het huwelijk is van de Heer en de Kerk en vandaar het huwelijk van het goede en het ware en de volken betrekking hebben op het ware en de natiën op het goede; dat er zo'n huwelijk is in alle en in de afzonderlijke dingen van het Woord, zie het werk *'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem aangaande de Gewijde Schrift'*, nrs. 80 tot 90.

De plaatsen in het Woord zijn de volgende: *'Wee de zondige natie, het volk van zware ongerechtigheid'*, (Jesaja 1:4).

'Tegen een huichelachtige natie zal Ik hem zenden, tegen het volk van Mijn ontsteking zal Ik hem bevelen', (Jesaja 10:5,6).

'Jehovah slaande de volken met een ongeneeslijke plaag, heersende met toorn over de natiën', (Jesaja 14:6).

'Te dien dage zal aan Jehovah ten geschenke gebracht worden een uiteen getrokken en onthaard volk en een afgelijnde en vertreden natie', (Jesaja 18:7).

'Zij zullen u eren, een geweldig volk, de stad der machtige natiën, zij zullen u vrezem', (Jesaja 25:3).

‘Jehovah zal het bewindsel over alle volken verzwelgen en het deksel over alle natiën’, (Jesaja 25:7).

‘Nadert, gij natiën en gij volken, luistert’, (Jesaja 34:1).

‘Ik heb u geroepen tot een verbond der volken en tot een licht der natiën’, (Jesaja 42:6).

‘Laten alle natiën tezamen vergaderd worden en laten de volken samenkomen’, (Jesaja 43:9).

‘Zie, Ik zal jegens de natiën Mijn hand opheffen en jegens de volken Mijn banier’, (Jesaja 49:22).

‘Ik heb Hem gegeven tot een Getuige de volken, tot een Vorst en Wetgever voor de natiën’, (Jesaja 55:4,5).

‘Zie, een volk komende vanuit het land van het noorden en een grote natie, uit de zijden der aarde’, (Jeremia 6:22,23).

‘Er zullen komen vele volken en talrijke natiën om Jehovah Zebaoth in Jeruzalem te zoeken’, (Zacharia 8:22).

‘Jehovah verijdelt de raad der natiën, Hij keert de denkingen der volken om’, (Psalm 33:10).

‘Jehovah zal de volken onder ons onderwerpen en de natiën onder onze voeten; Jehovah heeft over de natiën geregeerd, de vrijwilligen der volken zijn vergaderd’, (Psalm 47:4,9,10).

‘De volken zullen U belijden, de natiën zullen zich verblijden, daarover dat Gij de volken zult richten in rechtheid en de natiën op de aarde zult leiden’, (Psalm 67:3-5).

‘Gedenk mijner, Jehovah, in het welbehagen Uws volks, opdat ik mij verblijde in de vreugde van Uw natiën’, (Psalm 106:4,5).

‘Alle volken, natiën en tongen zullen de Zoon des Mensen eren’, (Daniël 7:14).

Behalve elders, zoals in, (Psalm 18:44; Jesaja 9:1,2; 11:10; Ezechiël 36:15; Joël 2:17; Zefanja 2:9; Openbaring 5:9; Lukas 2:30-32).

* * * * *

484. Hieraan zal ik drie gedenkwaardigheden toevoegen, die in de geestelijke wereld plaatsvonden.

De eerste gedenkwaardigheid was deze: eens hoorde ik in de geestelijke wereld een geluid zoals van een molen; het was in de noordelijke streek; eerst verwonderde ik mij daarover wat dit wel mocht zijn, maar ik herinnerde mij dat onder molen en malen in het Woord wordt verstaan: vanuit het Woord opzoeken wat de leer van dienst is.

Daarom ging ik naar de plaats toe waar dat geluid werd gehoord; toen ik dichterbij gekomen was, verdween het geluid en toen zag ik een gewelfde vorm boven de aarde, waarin een hol was dat de ingang was; toen ik dit zag, daalde ik af en ging naar binnen; en zie, er was een kamer, waarin ik een oude man tussen boeken zag zitten; hij hield het Woord vóór zich en hij zocht daarin op wat hem voor zijn leer van dienst was; blaadjes papier lagen in het rond waarop hij die dingen die hem van pas kwamen opschreef; in een aangrenzende kamer waren schrijvers die de blaadjes papier verzamelden en ze op een groot vel samenvoegden.

Ik vroeg eerst over de boeken rondom hem; hij zei dat die alle handelden over ‘het rechtvaardigmakende geloof’: diepgaande studies die uit Zweden en Denemarken zijn, dieper die uit Duitsland, nog dieper die uit Engeland, en het allerdiepst die uit Holland. Hij voegde daaraan toe, dat ze in verschillende dingen van elkaar afwijken, maar dat ze in het artikel over de rechtvaardigmaking en de zaliging door het geloof-alleen alle samenkomen; daarna zei hij mij dat hij nu vanuit het Woord dit belangrijkste van het rechtvaardigmakende geloof verzamelt, dat God de Vader de genade jegens het menselijk geslacht had laten vallen met als oorzaak de ongerechtigheden van dit geslacht, en dat het daarom, om de mensen te behouden, een Goddelijke noodzakelijkheid is geweest, dat er voldoening, verzoening, gunstverwerving en bemiddeling zou geschieden door iemand die de verdoemenis van de gerechtigheid op zich

.....

zou nemen en dat dit geenszins had kunnen gebeuren dan door Zijn eigen Zoon; en dat, nadat dit heeft plaats gevonden, de toegang tot God de Vader ter wille van Hem is geopend.

Verder zei hij: 'Ik zie en ik heb gezien, dat dit volgens alle rede is; hoe had men anders tot God de Vader kunnen toegaan, tenzij door het geloof in die verdienste van Zijn Zoon; nu heb ik ook gevonden dat dit eveneens volgens de Schrift is'.

Ik hoorde deze dingen en ik stond versteld, dat hij had gezegd dat dit volgens de rede en volgens de Schrift was, terwijl het toch tegen de rede en tegen de Schrift is; ik zei dat dan ook openlijk tegen hem, maar hij ontstak in ijver en wierp tegen: 'Hoe kunt u zo spreken?' Daarom opende ik mijn gemoed en zei: 'Druist het niet tegen de rede in te denken dat God de Vader de genade jegens het menselijk geslacht had laten vallen en Hij het had verstoten? Is niet de Goddelijke genade een attribuut van het Goddelijk Wezen, en zou daarom de genade verliezen niet gelijk staan met Zijn Goddelijk Wezen verliezen, en Zijn Goddelijk Wezen verliezen zou dat dan niet gelijk staan met niet meer God zijn? Kan God Zich wel van Zichzelf vervreemden? Geloof mij, dat evenals de genade van de zijde van God oneindig is, zij evenzo ook eeuwig is. De genade van God kan van de zijde van de mens verloren worden, indien hij haar niet opneemt, maar nooit van de zijde van God. Indien de genade uit God zou terugtreden, dan zou het gedaan zijn met de gehele hemel en met het gehele menselijke geslacht, en wel dermate dat de mens niet ook naar het geringste van hem een mens zou zijn. Daarom blijft de genade van God van de zijde van God aan tot in het eeuwige, niet slechts jegens engelen en mensen, maar ook jegens de duivel zelf. Daar dit volgens de rede is, waarom zegt u dat de enige toegang tot God de Vader is, door het geloof in de verdienste van de Zoon, terwijl er toch een voortdurende toegang is door de genade? En waarom zegt u toegang tot God de Vader ter wille van de Zoon en waarom niet tot God de Vader door de Zoon? Is de Zoon niet de Middelaar en de Heiland? Waarom gaat u niet tot de Middelaar en de Heiland Zelf? Is Hij niet God en Mens? Wie gaat op aarde rechtstreeks tot een keizer, koning of vorst? Moet er niet een voorspraak en inleider zijn? Weet u niet dat de Heer in de wereld is gekomen om Zelf tot de Vader binnen te leiden en dat er geen toegang is dan door Hem? Zoek nu in de Schrift na en u zult zien dat dit juist is en dat úw weg tot de Vader tegen de Schrift is, evenzeer als tegen de rede. Ik zeg u ook dat het een onbeschaamdheid is tot God de Vader op te klimmen, en niet door Hem Die in de schoot van de Vader is, en Die alleen bij Hem is; heeft u niet bij Johannes gelezen?' [Ik ben de weg en de waarheid en het leven, als gij Mij hebt leren kennen, kunt ge ook weten wie Mijn Vader is, van nu af kent ge Hem en hebt ge Hem gezien], (Johannes 14:6,7).

Toen hij deze dingen had gehoord ontstak die grijsaard zo zeer dat hij van zijn zetel opsprong en zijn schrijvers toeschreeuwde mij eruit te gooien.

Toen ik meteen uit mijzelf wegliep, wierp hij mij buiten de deur een boek na dat zijn hand bij toeval te pakken kreeg; dat boek was het Woord.

Tweede gedenkwaardigheid: nadat ik weggegaan was, hoorde ik weer geknars, maar nu zoals van twee molenstenen die tegen elkaar stoten; ik liep op het geluid af en toen verdween het en ik zag een nauwe poort die schuin naar beneden voerde tot een onderkomen dat was verdeeld in kleine cellen; in elk ervan zaten twee personen die ook vanuit het Woord bevestigende plaatsen ten gunste van het geloof verzamelden; de een verzamelde ze en de ander schreef ze op en dit om de beurt.

Ik ging naar een van de cellen toe en aan de ingang vroeg ik: 'Wat verzamelt u en wat schrijft u?'

Zij zeiden: 'Over de daad van de rechtvaardigmaking, of over het geloof in de daad, wat het rechtvaardigmakende, het levendmakende en zaligende geloof zelf is en het hoofd van de leer van het Christendom.'

Toen zei ik tegen hem: 'Zeg mij enig teken van de daad, wanneer dat geloof in het hart en in de ziel van de mens wordt binnengebracht'.

Hij antwoordde: ‘Het teken van de daad is er op het ogenblik dat de mens, van smart bewogen daarover dat hij verdoemd is, denkt over Christus dat Hij de verdoemenis van de wet heeft weggenomen en deze verdienste van Hem met vertrouwen aangrijpt en met dit in de gedachte tot God de Vader gaat en bidt’.

Hierop zei ik: ‘Stel dat de daad geschiedt op deze wijze en dit het ogenblik is, en ik vroeg verder: ‘Hoe moet ik het begrijpen dat er van deze daad wordt gezegd, dat daaraan niet iets van de mens meehelpt, niet méér dan hij zou meehelpen indien hij een boomstronk of een steen was; en dat de mens ten aanzien van die daad niets kan aanvangen, willen, verstaan, denken, werken, meewerken, noch zich ernaar voegen of aanpassen; zeg mij hoe dit samenhangt met uw uitspraak dat de daad dan optreedt wanneer de mens over het recht van de wet denkt, over zijn verdoemenis die door Christus is weggenomen, over het vertrouwen waardoor hij die verdienste van Hem aangrijpt en in het denken daarover tot God de vader gaat, en bidt? Vinden al die dingen niet plaats uit de mens zoals uit hemzelf?’

Hij antwoordde: ‘Ze vinden niet actief plaats uit de mens, maar passief’.

Ik antwoordde daarop: ‘Hoe kan iemand passief denken, vertrouwen hebben en bidden? Neem de mens eens het actieve of reactieve af, neemt hij hem dan ook niet het ontvankelijke af, en zo dus alles, en met alles de daad zelf? Wat wordt uw daad dan anders dan iets als alleen een idee, wat een fantasie wordt genoemd. Ik weet dat u niet, met bepaalde anderen, gelooft dat zo’n daad alleen bestaat bij de voorbeschikten, die hoegenaamd niets over de ingieting van het geloof bij henzelf weten; dezen kunnen met dobbelstenen spelen en daarmee uitmaken of het er is: daarom, mijn vriend, geloof dat de mens in de dingen van het geloof werkt en meewerkt zoals uit zichzelf, en dat zonder die medewerking de daad van het geloof, die u het hoofd van de leer van de godsdienst noemt, niet anders is dan de tot pilaar geworden echtgenote van Loth, die van louter zout knarst wanneer de pen van de schrijver of zijn vingernagel er langs krast, [Lukas 17:32]; ik heb dit gezegd, omdat u uzelf ten aanzien van die daad aan pilaren gelijk maakt’.

Toen ik dit gezegd had, stond hij op en greep hardhandig een kandelaar om mij die in het gezicht te werpen, maar plotseling ging de lamp uit en werd het pikdonker; hij wierp de kandelaar tegen het voorhoofd van iemand van zijn eigen groepje; en ik ging lachend heen.

De derde gedenkwaardigheid was deze: ik hoorde in de noordelijke streek van de geestelijke wereld een geluid zoals van wateren en daarom liep ik er op af; toen ik dichtbij was hield het geluid op en ik hoorde een gegons zoals van een vergadering.

Toen verscheen een huis, omringd door een lemen muur vol gaten en spleten, waaruit dit gegons werd gehoord; ik ging dichterbij en er was daar een deurwachter, aan wie ik vroeg wie daar waren.

Hij zei dat het de wijzen der wijzen waren die met elkaar over bovennatuurlijke dingen conclusies trokken; hij sprak zo vanuit zijn simpel geloof.

Ik zei: ‘Is het toegestaan om naar binnen te gaan?’

Hij zei: ‘Dat is toegestaan, als u maar niet iets zegt; ik kan u toelaten, omdat ik de toestemming heb de heidenen toe te laten die met mij in de ingang staan’.

Daarop ging ik naar binnen, en zie, het was een cirkelvormige arena en in het midden ervan was een podium; een groep zogenaamde wijzen waren verborgenheden van het geloof aan het bespreken; en het onderwerp of de voorgelegde stelling om te behandelen, was deze: of het goede dat de mens doet in de ‘staat van de rechtvaardigmaking door het geloof’, of in de ‘voortgang ervan na de daad’, al dan niet het goede van de godsdienst is. Eensgezind zeiden zij dat onder het goede van de godsdienst wordt verstaan het goede dat bijdraagt tot het heil. De bespreking was heftig, maar de overhand hadden degenen die zeiden dat de goede dingen die de mens in de staat of in de voortgang van het geloof doet, slechts zedelijke, burgerlijke en politieke goede dingen zijn, die niets bijdragen tot het heil, maar waartoe alleen het geloof bijdraagt; zij bevestigden dit als volgt: ‘Hoe kan enig werk van de mens verbonden worden

met hetgeen om niet is gegeven; en is de zaliging niet om niet? Hoe kan enig goede van de mens verbonden worden met de verdienste van Christus; is er niet door die verdienste enig en alleen zaliging? En hoe kan de werking van de mens verbonden worden met de werking van de Heilige Geest, doet Die niet alle dingen zonder de hulp van de mens? Zijn niet die drie dingen enig en alleen zaligmakend in de daad van het geloof; en blijven die drie dingen niet ook aan als enig en alleen zaligmakend in de staat of in de voortgang van het geloof? Daarom kan het bijkomende goede uit de mens geenszins het goede van de godsdienst worden genoemd, dat, zoals werd gezegd, tot het heil zou kunnen bijdragen; maar indien iemand het om het heil doet, is het veeleer een boze van de godsdienst te noemen’.

Er stond een tweetal heidenen naast de deurwachter in het voorportaal en zij hoorden deze dingen en zeiden tegen elkaar: ‘Dezen hebben niet enige godsdienst; wie ziet niet dat de naaste het goede doen ter wille van God, en zo dus met God en uit God, datgene is wat godsdienst wordt genoemd’.

De ander zei: ‘Hun geloof heeft hen verdwaasd’.

Toen vroegen zij aan de deurwachter: ‘Wie zijn dat?’

De deurwachter antwoordde: ‘Het zijn christelijke wijzen’.

Waarop zij zeiden: ‘U bazelt en liegt; het zijn toneelspelers, zódanig spreken zij’.

Ik ging heen en toen ik na enige tijd naar die plaats keek waar dat huis stond, zie, het was een moeras.

Deze dingen die ik gezien en gehoord heb, heb ik in de waaktoestand van mijn lichaam en tegelijk van mijn geest gezien en gehoord; de Heer immers heeft mijn geest zó met mijn lichaam verenigd, dat ik tegelijkertijd in het ene en in het andere ben.

Dat ik tot die huizen kwam en dat zij toen beraadslaagden over die dingen, en dat het zo heeft plaatsgevonden als wordt beschreven, was vanuit het Goddelijk toezicht van de Heer.

Einde hoofdstuk 10